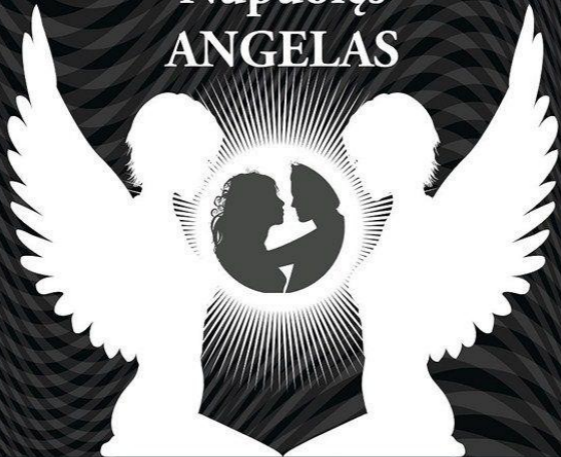

MANTAS AREIMA

Fenomenas psichas
arba

Nupuolęs ANGELAS

Adolfo jaunystės nuodėmės:
Nuo čulpiamųjų gaidelių iki erotomanijos
+
Psichologo komentaras

Knygute.lt

MANTAS AREIMA

**Fenomenas psichas
arba**

**Nupuolęs
ANGELAS**

**Adolfo jaunystės nuodėmės:
Nuo čiulpiamųjų gaidelių iki
erotomanijos**

+

Psichologo komentaras

*Mažas buvau lyg angeliukas, paūgėjęs –
angelas, o gerokai ūgtelėjęs – nupuoliau.
Vaikystėje dar nieko nesupratau, nes ji pra-
ėjo nerūpestingai, paauglystėje šėlau lyg
vėjas, jaunystę leidau nutrūktgalviškai, bet
dėkui Dievui išgyvenau iki brandos ir pjū-
ties. Dabar galite mane teisti: aš nuogas!*

Adolfas

Fenomenas psichas

Ežys sumanė dingti slapta ir tyliai. Jau iš vakaro susikrovė visą savo mantą, sutilpusią į porą kelioninių tašių. Į pagalbą pasikvietė Adolfą, kad smagiau būtų. Krepšius suguldė koridoriuje, šalia laukujų durų.

Ežys apgalvojo kiekvieną smulkmeną: anksti ryte nuvyks sutartą valandą apžiūrėti naujo buto, po to grįš, pažadins kaip visada ilgai miegantį draugą, susirinks savo mantą ir ramiai paliks nuomojamą pastogę, taip ir nesumokėjęs šeimininkams už didžiulę laidinio telefono prakalbėtą mėnesinę sąskaitą. Tačiau įvykiai pakrypo kita linkme. Vos Ežys dingo už durų, pro jas triukšmingai įgriuvo šeimininkai, tarsi nujausdami nepatikimo nuomininko kėslus.

- Ot, chaliere, jau susikrovė daiktus, - išgirdo kažką burnojant iš miego pašokęs Adolfas.

- Šūda tu pabėgsi! Kol už telefoną nesumokės, neatgaus savo rakandų, - toliau keikėsi vyriškas balsas. - Moč, paduok iš sakvojažo atviorką, keisim laukuję spyną...

Adolfui tą rytą ilgiau snūstelėti nepavyko. Mikliai įsliuogęs į savo drabužius, jis ant pirštų

galų prisėlino arčiau kambario durų ir prikišo ausį. Kitoje durų pusėje skambiai pliekė plaktukas. Jo dūžiai persipynė su piktais storžieviškais murmėjimais.

- Ot, šėtoną prisiėmėm, dabar rukuokis su juo... Sakiau, moč, kad geriau jau kokia mergiotė, tos mažiau rūpesčių kelia. Tai tu vis: gers bernioks, gers bernioks... Kad jį velniai nujotų!

Kažkas paklebeno durų rankeną. Adolfas kaip mat atsitraukė atokiau.

- Tėvs, a girdi, tėvs?! Kambarį užrakinęs, gal ten dar kokią betvarkę palikęs, - nuogaštavo šeimininkė.

- Norės pasiimt savo čimodanus, turės sutvarkyt visą bezabraziją, kokią tik yra pridaręs, ir už telefoną aštuonis šimtus litų atseikėt. Pro laukujes duris be mūsų žinios vis tiek neįžengs, jau pakeičiau šerdelę. Negi mes lauksim, gal ans tik vakare grįš, einava namo, pas kambins, ne kur dėsis...

Netrukus koridoriuje triukšmas nutilo. Šeimininkai išėjo. Adolfas keikėsi, kad iš vis vakar čia atsidangino. Kaip dabar ištrūkt?! Užrakin-tas dvejom spynom lyg koks aukso grynuolis seifelyje. Palaikė draugui kompaniją - įkliuvo į

bėda. O laikas slinko lėtai: Ežys ilgai nesirodė. Jo irgi laukė staigmena – nauja spyna duryse. Besukdamas galvą, kaip ištrūkti iš užrakinto buto, Adolfas spėjo įsitikinti, kad bėda po vieną nevaikšto. Žūt būt jį prispyrė rytmetiniam nusilengvinimui. Kentėjo kiek šlapimo pūslė leido. Neištveręs spaudimo iš vidaus, pakėlė sofas atlošą. Kaip tyčia, dar džinsų užtrauktukas strigo.

Matytų dabar Ežys, į kokią keblią situaciją pateko jo bičiulis – iš juoko pats pirmas į kelnes prileistų. Tačiau Adolfui tai neatrodė juokinga. Prieš savo valią iškrėtė jis šio būsto savininkams pokštą: paleido srovę iš vyriškos šlangutės tiesiai po jų lova. Ir toje vietoje, kur paprastai gulėdavo sulankstyta patalynė, palengva vis ryškėjo ir plėtėsi šlapia dėmė.

- Kad jį bala, – atlikęs rytmetinį seansą, su palengvėjimu atsiduso Adolfas.

Po valandėlės Adolfas išgirdo duslų bumbtelėjimą. Pakėlė apsunkusią galvą. Vis tik įstengė prisnūsti, kad ir sėdom. Ką tik girdėtas garsas vėl pasikartojo. Nerangiai nukėblino prie lango ir sužiuro pratraukęs užuolaidas. Čia pat į stiklą trinktelėjo mažas akmenukas. Apačioje rankomis gestikuliuo sumišęs Ežys. Adolfas atvėrė langą. Būtų pirmas aukštas – seniai bū-

tu iššokęs. Iš trečio nesiryžo.

- Adoli! Kad tave kur! Ką durims padarei? Bandžiau rakinti, raktas nelenda į spyną. Gal degtukų prikišai? - nesupratęs kas dedasi, nervingai trypčiojo lauke Ežys.

- Kur tiek tąseisi?! Kol buvai dingęs, šeiminkai atėjo ir spyną pakeitė. Geriau galvok, kaip mane iš čia ištraukti, nes sėdžiu vienas kaip pimpis po užraktais, - niršo Adolfas.

- Ot, šūdas! Nespėjom mielių išnešti... Šmutkės užrakintos ir tu papuolei! Šakės! Tiek to, aš ką nors sugalvosiu, o tu lauk, - Ežys dingo iš akiračio.

Lyg būtų koks kitas variantas be laukimo, nusišaipė Adolfas. Teko laukti. Užvirė draugas košę, srėbti vėl teks jam.

Užrakintas svetimame bute Adolfas prasėdėjo iki pietų. Žiūrėjo į keturias sienas ir keiksnėjo Ežį, spėliodamas, kada pagaliau jį iš čia ištrauks. Tuo metu, kieme, šalia laiptinės buria vosi kaimynai. Jie smalsiai klausėsi apspitę buto šeiminkus, kuriuos telefonu iškvietė Ežys. Senyvo amžiaus moterėlės, pensininkai seniokai baiminosi nepažįstamojo, kuris jų bute užsirakinęs savivaliauja.

- Aš jums dar kartą sakau, - aiškino Ežys iš-

sigandusių senukų būriui, - ten joks vagis, ten mano draugas užrakintas, jį ryte palikau miegantį...

- Koks dar draugas?! Tai ko jis nesibeldė, kai mes spyną keitėm? Už kambario durų jokio šlamesio nesigirdėjo, vadinasi tyliai laukė, kol išeisim, kad apvogtų, - nenorėjo patikėti nuomininku šeiminkas.

- Nekrėskit šposų! Žmogus ramiai miegojo ir tiek, o jūs jį užrakintot. Lipam visi į trečią aukštą, pamatysit, kad ten jokio vagies nėra, tik geras žmogus kambaryje manęs laukia, - ragino senukus Ežys.

- Eikit sau! Aš tai bijau ten lipti. Ką aš žinau, gal ten koks psichas sėdi užsirakinęs, - šeiminkė sudėjo delnus maldai. - Jergau, jergau, kas dedasi!

- Tada kviečiam policiją! - pasiūlė šeiminkas.

- Taip, taip, kviečiam, kviečiam, - suūžė kaimynai.

- Kvieskit būtinai, policija išsiaiškins, kas tas tipas bute, ar vagis ar psichas, - pritarė šeiminkė.

- Gerai, kviečiam policiją, aš nieko prieš, - nepasimetė Ežys, - bet policija jus pačius nu-

baus už melagingą iškvietimą ir neteisėtą žmogaus įkalinimą bute. Ar jūs bent žinote, kad tas įkalintas žmogus pats yra policininkas? Jis tardymo izoliatoriuje dirba, o jūs jį užrakinote. Kam reikėjo spyną keisti? Jūs mano šmutkes neteisėtai pasisavinote, negaliu jų pasiimti, gerą žmogų psichu apšaukėte, jums klius už tai nuo policininkų, kad jų kolegą įkalinote...

- Tas žmogus pareigūnas?! Ko anksčiau nieko nesakėte? Spyną pakeičiau todėl, kad už telefoną nesusimokėjot, ponas, - sutriko šeimininkas.

- Ir nemokėsiu, nes aš jūsų telefonu išvis nesinaudojau. Ar žinot tamsta, kad dabar aferistai pasijungę radijo telefonus per dėžutę laiptinėje ne vienam sąskaitas priaugina? Čia tas pats atvejis. Aš todėl ir pasikviečiau draugą iš tardymo izoliatoriaus, kad jis viską išsiaiškintų. Galėsite paties paklausti. Eime, ko stovite! - ragino Ežys.

Kaimynai išgirdę, kad jų name užrakintas policininkas, paskubomis kas sau išsiskirstė. Apasukrusis Ežys su šeimininkais pakilo laiptais į butą. Ilgai laukęs Adolfas buvo išvaduotas. Iš pradžių šeimininkai jo atsiprašė, po to mandagiai pasiūlė kavos, pasiteiravo dėl radijo tele-

fonų. Adolfas išsyk suprato kame šaknys vos pažvelgęs Ežiui į akis: eilinis akių dūmimas. Todėl nedvejodamas iš džinsinio švarkelio kišenės išsitraukė pažymėjimą ir pamojavo šeiminkams palei nosis: žiū, pareigūnas! Stai giu rankos mostu gražinęs dokumentą į vietą, atidarė elektros skydinės dureles ir patikino: dėžute pasinaudojo telefoniniai sukčiai. Šeiminkai žinoma patikėjo. Nejaugi abejosi pareigūnu?! O Ežys išvengė telefoninio mokesčio.

- Ir kaip tau kilo mintis pavadinti mane mentu? Ir dar iš tardymo izoliatoriaus? - vos ištrūkęs iš laiptinės, paklausė draugo Adolfas.

- Aplinkybės privertė, - šyptelėjo Ežys nešdamas dvi kelionines tašes. - Bet tu nepasimetei, įtikinamai suvaidinai. Pažymėjimą ištraukei... Studento! Chi! Tikras psichas!

- Žinai, o Biblijoje parašyta: „Neliudyk melagingai prieš savo artimą“.

- Tuoj nuraminsiu: tu liudijai ne prieš mane, o už mane!

- Vis tiek neteisingai... Stengiuosi turėti gryną sąžinę prieš Dievą ir prieš žmones.

- Tik pamanykit, psichui prabudo sąžinė!

Adolfas apie save:

Vaikystė

Gimiau gūdžiais tarybiniais laikais, kai mano šalyje vyravo socialinė lygybė, viešpatavo Komunistų partija ir pagrindinė metų šventė buvo ne Šv. Kalėdos, o Lenino gimtadienis. Gyvenau ir augau su mama ir tėčiu pagal paskyrą gautame dviejų kambarių bute lyg Dievo užantyje: pačiame „raudoniausiame“ šalies krašte. Aišku, tuomet, apie Dievą, religiją ir tikėjimą kalbėdavo kitaip: opiumas liaudžiai. Gal todėl buvau pakrikštytas praėjus daugiau nei dešimt metų nuo gimimo, kartu su savo mažąja sesute, kai tėviškės padange pradėjo aidėti pirmosios laisvės šauklių giesmės. O iki tol gyvenome tvarkos ir ramybės iliuzijoje, tariamame rojuje, kuriame viskas išoriškai buvo gražu, nors žmonių sielose glūdėjo nuolankumas ir baimė.

Mano tėvas trejus metus tarnavo sovietiniame jūrų laivyne, buvo pavyzdingas jūreivis, apdovanotas ne vienu garbės raštu. Ilgi tarnybos metai jūroje iš jauno, nebrandaus jaunuolio padarė tvirtą vyrą, nors nervų jam ten ne-

pridėjo: teko saugotis ir giltinės dalgio. Į armiją išėjęs romus vaikas, grįžo pakitusio charakterio: tapo ūmus ir karštakošis. Todėl artimieji jį ėmė vadinti ne kitaip, kaip jūrų vilku. Vėliau jis įgijo tekintojo specialybę ir įsidarbino gamykloje. Jo jaunesnioji sesuo, išvykusi mokytis į miestą, sutiko vienmetę draugę, kuri netrukus tapo mano tėvo žmona, o kai pagimdė mane – ir mano motina.

Mano mama kurį laiką dirbo toje pačioje darbovietėje kaip ir tėvas. Ji visą save atidavė šeimai, buvo iš tų moterų, kurios visa aukojo savo vaikų ir vyro laimei. Aš, kaip pirmagimis šeimoje, buvau labai liaupsinamas ir prižiūrimas. Ant motinos pečių gulė didžiulis rūpestis, bemiegės naktys, įvairūs pergyvenimai. Nors tėvas padarė daug paklydimų, mama jam visada atleisdavo, iš meilės man ir jam ji išsaugojo šeimos židinį, jo vienovę.

Tėvas brangino mus, kaip galėdamas rūpinosi. Stengėsi būti pavyzdingas, visada uždirbdavo duonai ir niekada iš nevilties nenuleisdavo rankų. Nors jį gyvenimas vėtė ir mėtė, tačiau jis išliko tikru šeimos vyru bei tėvu. Aukodamasis dėl šeimos gerovės, norėdamas užsitikrinti stabilią ateitį, tėvas įstojo į Komunistų partiją. Turbūt tą dieną mano senelis apsvirtė

kape (amžiną jam atilsį). Buvęs politinis kalinys savo vaikams draudė pasiduoti sovietų įtakai. Jis mano tėvą, kai šis dar buvo pradinukas, už tai, kad į namus grįžo su spaliuko ženkliuku mokyklinio švarkelio atlape, nuplakė rykšte. Tuomet tėvas ženkliuką su Lenino atvaizdu užkasė pūdyme už tvarto, o po daugelio metų šit tapo komunistu. Ne iš blogos valios, kaip sakoma. Taip reikėjo. Šiame krašte buvo keista būti ne partiniu, todėl kraštą ir praminė „raudonu“. Tėvas uoliai dirbo, kėlė tekintojo kvalifikaciją, baigė specialius mokslus. Gamyklos administracija jį gerbė, kolektyvas mėgo, dažnai susilaukdavo pagyrimų ir paskatinimų. Tapęs akivaizdžiai pavyzdingu, rekomenduotas iš aukščiau, pateko į „Garbės“ lentą – to meto krašto žmonių pasididžiavimą, papuolė į vietinio laikraščio pirmąjį puslapį. Visuomenėje ir darbe jis sudarė gerą įvaizdį, turėjo puikią reputaciją, to ir pakako, kad užtikrinti savo ir savo šeimos ramybę.

Aš taip pat buvau auklėjamas tėvo pavyzdžiu. Nuo pirmos klasės man, kaip ir kitiems mano klasiokams, prie mokyklinės uniformos švarkelio atlapo širdies srityje pionierių vadovė prisegė penkiakampę žvaigždutę su jauno Iljičiaus atvaizdu viduryje. Tapau "spaliuku" ir

buvau įtrauktas į Lenino anūkų sąrašą. Bet tėvas manęs už tai net į kampa nepastatė. O reikėjo! Senelis (amžiną jam atilsį) būtų klupdęs ant žirnių.

Stropiai mokiausi, klausiau pirmosios mokytojos ir mums priskirtos pionierių vadovės nurodymų, kruopščiai paruošdavau namų darbus, uoliai atlikdavau rytmetines mankštas mokyklos koridoriuje, per pertraukas stengdavausi pavyzdingai vaikščioti šalia klasės kabineto durų, su pagarba nužvelgdavau kiekvieną pražygiuojantį pionierių raudona skarele ant kaklo, noriai nešdavau raudoną vėliavėlę ir punda įvairiaspalvių balionų per spalio šventinį parada, išsijuosęs talkindavau mokyklos pavasarinėse talkose, prakaituodamas lenkdavau nugarą rudeniniuose kolūkio darbuose, su ištikimybe širdyje lyg Dievui nusilenkdavau Lenino galvos profiliui ir visada džiugiai sutikdavau jo didenybės, mūsų vado ir tėvo gimtadienius, kurių proga mokyklos direktoriaus įsakymais, atsidavęs namų ruošai, gamindavau atmintines Vladimiro Iljičiaus Uljanovo Lenino garbei.

Visada per Tarybinės Armijos dieną pasveikindavau karišku atviruku tėvą, o per Tarybinės Moters dieną įteikdavau raudoną gvazdiką arba tulpės žiedą motinai....

